

Lander Cardon

(transcriptie van het gesprek tussen Lander Cardon en chatbot).

MyAI: MyAI: Voor Omgeving Celbeton toont u een reeks schilderijen op doek in een pas gerenoveerd herenhuis. Zijn deze werken voor de gelegenheid gemaakt en voor het eerst getoond?

LC: De werken die in het hotel te zien zullen zien worden voor het eerst getoond.

Ze zijn niet specifiek voor Celbeton gemaakt. Ze zijn wel zorgvuldig uitgekozen zodat ze een homogene reeks vormen die iets visueel vertellen over één stukje wereld. Wanneer je het hotel bezoekt zul je merken dat de werken bijna op maat gemaakt lijken. Hoe een werk zich aanpast aan de ruimte is voor mij een belangrijk onderdeel binnen een expo en speelt dus ook een rol bij de selectie.

MyAI: Ik zag op het internet beelden van een soort processie van schilderijen in de openbare ruimte. Schilderkunst hoeft voor u immers niet altijd in een burgerlijk omgeving of in een white cube getoond te worden?

LC: Ondanks het heerlijke effect dat de white cube creëert, de volledige focus op het kunstwerk an sich te leggen, is de white cube helemaal geen essentie voor mij. Dit heeft hoofdzakelijk twee redenen. Enerzijds heb je als -vooral- jonge kunstenaar vaak een enorm gebrek aan exporuimte. Maar dat is gewoon wat het is, en als kunstenaar kan je niet anders dan daar creatief mee om gaan, denk ik dan. Vandaar dat ik besliste om mijn werk letterlijk naar buiten te brengen. Anderzijds vind ik het altijd 'heel wat' wanneer je mensen bijna moet lokken om op jouw expo te geraken. En laten we als kunstenaar nu voor een heel groot deel creëren om ons werk te kunnen tonen en delen met anderen. Daarbij mogen we ook niet vergeten dat er een heel grote bevolkingsgroep is die niet 'actief' op zoek gaat naar kunst. Net omdat ze de luxe van al het vormelijke in het straatbeeld en de muziek op de radio in de auto vermoedelijk al voldoende vinden. Ik vind het uitdagend wanneer ik ook die groep kan prikkelen, emotioneren, bewonderen of zelfs frustreren.

MyAI: Wat is uw relatie met de schilderkunst en haar geschiedenis?

LC: Moeilijke vraag. Ik voel me ergens eerder beeldhouwer. Het is door de moeilijkheid aan ruimte en materiaal dat ik ook ben beginnen schilderen. Ik tracht met mijn schilderijen vaak de wereld te tonen waar ik mijn denkbeeldig sculpturaal werk zie versmelten met de natuur. Ook mijn architecturale middelbare studie en interesse versmelten hier mee in. Alsof je binnen de

schilderkunst alle elementen in één kan vatten. Ik kan wel zeggen dat ik het eerst enorm gegrepen werd door de schilderkunst toen ik in een les kunstgeschiedenis het schilderij *Isle of the Dead* van de Zwitserse schilder Arnold Böcklin zag. Die mystiek. Die sereniteit. Die melancholie. Dat raakte me. Dat voelde als werelden waar ik in denk en droom. En stiekem ook wel dwaal. En hier ook: architectuur, sculptuur en natuur gevat in schilderkunst.

MyAI: Hebben de werken ondertussen al een titel gekregen?

LC: Neen, maar ik vermoed dat er wel iets met Ether aan te pas zal komen. Ik ontmoette afgelopen zomer tijdens mijn roadtrip iemand die vertelde over een hallucinogene visuele ervaring die ze had over het element Ether, dat alles rondom rond met elkaar verbond. Op dat moment waren we naar tekeningen aan het kijken die ik gedurende mijn roadtrip aan het maken was: taferelen van bergen met een soort structuur over en door alles heen. Dat stelde voor mij letterlijk een bindende entiteit voor. Zij had Ether visueel ervaren op de manier waarop ik ze had geschetst en geschilderd. Zo'n toevalligheden boeien me. Dat is nu het bindend element doorheen de tentoongestelde reeks.

MyAI: Als ik me niet vergis neemt u ook deel aan het literaire luik van Omgeving Celbeton met een performatief evenement?

LC: In Cultuurhuis Belgica doe ik inderdaad ook een project samen met Rhea Cecile. De acht werken die gepresenteerd worden zijn specifiek gecreëerd voor het evenement. Het is een mix van beeldend werk, namelijk oliepasteltekeningen, gecombineerd met poëzie. Een extra aanvullend luik is dat er getatoeëerd zal worden binnen dit thema. Wanneer de toeschouwer een connectie voelt met een specifiek woord, zin, flard, beeld zet ik deze free hand gewijs om tot een permanent kunstwerkje op de huid.

